

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון אורי סמואלוב ז"ל

בן שרה ונסים

נולד בירושלים

בתאריך ג' באלול תשל"ז, 17/8/1977

התגורר במבשרת ציון

התגייס בנובמבר 1995

שרת בחיל המודיעין

נפל בפעילות מבצעית בלבנון

בתאריך כ"ז באב תשנ"ח, 19/8/1998

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 5 קבר: 1

הותיר אחריו הורים ואח

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן שרה ונסים, אח לינון. נולד ביום ג' באלול תשל"ז (17.8.1977) על הר הצופים בירושלים. אורי גדל במבשרת ציון, שם החל את לימודיו בבית-הספר היסודי. בהיותו בן עשר נסע אורי לשנתיים עם משפחתו לאיסט לנסינג, משיגן שבארצות-הברית. את לימודיו באותן שנים עשה ב-Red School Cedar בחברת ילדים שהגיעו לשם מכל ארצות העולם. בית-ספר זה שם דגש על ערכים של כבוד ויחס לזולת ללא קשר לארץ מוצאו, לדתו או לצבע עורו, ופיתח אותם בקרב תלמידיו. בכך תרם תרומה לאהבתו הכנה והאמיתית של אורי לבני אדם. באותה תקופה טייל אורי עם בני המשפחה ביערותיה ובאגמיה של משיגן, והרחיק בטיולים ארוכים לאורכה ורוחבה של ארצות-הברית, מאלסקה בצפון ועד להוואי בדרום. נראה כי תקופה זו תרמה לאותה אהבת מרחבים, שכה אפיינה את אורי.

כאשר נשאל, בהיותו ילד, מה ירצה להיות כשיגדל, ענה: "דייג או רועה צאן".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כשבגר, אמר לחבריו בצבא: "אני אחיה חיים של אתגר עם הטבע: אגור באיזו בקתה, באיזה יער, אחטוב עצים ליד איזה נהר, אוכל את האוכל שאצוד ואאפה את הלחם שלי."

עם שובו לארץ המשיך אורי את לימודיו בחטיבת-הביניים במבשרת ציון. סיפורי חבריו על תעלולים ומתיחות שעולל בתקופת בית-הספר מעלים חיוך רחב על השפתיים.

אורי סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון ע"ש רנה קאסן בירושלים. מחנכת כיתתו בי"ב סיפרה, כי בכניסתה הראשונה לכיתה עם תחילת הלימודים, פנה אליה אורי בשאלות שהצחיקו את כולם. היא הבינה מיד שעל ילד כמוהו תוכל להשפיע בדרך הצחוק וההומור כי קלטה שבצחוק ובקלילות הנפלאה שלו השתלבה רצינות בלתי רגילה, שהתבטאה בהתעניינות, באמירה ובוויכוח.

לימודים המושתתים על שינון שיעממו את אורי, אך בנושאים שסיקרנו ועניינו אותו הוא קרא, הרחיב דעת והפגין ידע בלתי רגיל. נושאים אלה נגעו בתחומים רבים ומגוונים, החל באסטרונומיה, פילוסופיה, היסטוריה ופוליטיקה וכלה בערבוב משקאות ובישול. אורי עסק בטאי-צ'י, ובצד האימונים וההעמקה ביסודות של עיסוק זה, היה בקי בהיסטוריה של אמנויות הלחימה. מורים אשר הציבו בשיעוריהם אתגר מחשבתי או רעיוני תמיד שבו את ליבו, ובכך הזמינו אותו לדו-שיח, להתעניינות וללמידה, אך לימודים שהוגשו בכיתה בדרך משעממת ושגרתית לא זכו להתעניינות מצידו. תמיד, בכל מפגשי האזהרה עם המחנכת ועם מרכזת השכבה בנוגע להצלחתו בבגרות, התגלה עד כמה אורי יודע מה הוא רוצה, והוא חזק ונחוש בדעתו - ושמפגשים אלה לא ישפיעו עליו, אלא אם הוא עצמו יחליט לדאוג יותר לאותם לימודים שהיו בעיניו 'מסודרים' מדי.

נושא השירות הצבאי במסגרת יחידה קרבית הלך ומילא יותר ויותר את עולמו באותה תקופה. הוא התאמן ופיתח את כושרו הגופני לקראת הגיוס, ולא פלא כי נושא עבודת הגמר שבחר להגיש בכיתה י"ב היה 'המוטיבציה לשירות ביחידות מובחרות'.

בנובמבר 1995 התגייס אורי לצה"ל והתנדב לצנחנים, אולם בתום אימוני הטירונות החליט לעבור ליחמ"מ - יחידת מודיעין מטרות, אשר ענתה יותר על צרכיו - לשרת ביחידה קטנה הנושאת אופי אישי יותר.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אורי בלט בכישוריו ובאופיו המיוחד. מפקדו סיפר כי אורי היה 'מצטיין כללי', וכי התבלטותו היתה אוניברסלית - בכל סיטואציה הוא הפגין יכולות גבוהות מאוד בכושר האלתור, בתושייה ובדרך הביצוע. היו בו חוכמה לצד חוסר התנשאות, חברות טובה לצד תחושת ביטחון שנסך בחיוכו הנפלא בכל הסובבים אותו והתמדה, לצד חשיבה מקורית, שלא ידעה קיפאון או קיבעון. אורי ראה את הקשיים ורגעי המשבר בצורה בוגרת ובפרספקטיבה נכונה.

אורי סיים את ההכשרה כחייל מצטיין, ולמסיבת סיום ההכשרה שנערכה בקיבוץ אייל נסע עם אנה חברתו ושני חברים שישבו מאחור, כאשר אורי נוהג ברכב. עם שובם לירושלים לפנות בוקר, אירעה תאונה שגרמה לפציעתו של אורי ושבעקבותיה עבר ניתוחים ותהליך החלמה ממושך, שארך אחד-עשר חודשים. חרף הקשיים שהערימו עליו הרופאים, נאבק אורי בכל כוחו לחזור ליחידתו. על מנת להוכיח לרופאים כי אכן יש ביכולתו לחזור לפעילות קרבית מלאה, הוא נסע לשוויץ ובמשך חודש ימים טיפס לבדו במסלולים הרריים קשים עם משא כבד על גבו. בערב - מבעיר לעצמו מדורה, מכין לעצמו אוכל, בלי להחליף מלה עם איש, רק שומע ויוולדי וג'יטרו-טול, את עצמו ואת הטבע וכפי שסיפר, התחיל לדבר עם העצים והציפורים שמסביב...

הודות לנחישותו הרבה והיכולת להציב לעצמו מטרה ולהשיגה, הצליח אורי במאבקו וחזר ליחידה, שם המשיך ללא לאות במאבק להגיע לצוות מוביל, המבצע את הפעילויות הקרביות יותר ביחידה.

חבריו סיפרו, כי איש לא האמין שאדם יחזור לשירות אחרי תאונה ופציעה כה קשה, בוודאי לא לשירות מבצעי ולבטח לא כחבר בצוות מוביל. גם כאן התבלטו נחישותו והתמדתו בדברים שהיו חשובים לו. בלילות היה הולך לעמדה ללמוד, מחשב את מיקום הכוכבים, חוזר ולומד על מכשיר חדש שזה עתה הגיע - וכך הוכיח את יכולתו לאלה שלא האמינו כי בזמן כה קצר הוא יצליח לרענן את כל הידע ולהגיע לרמה המקצועית הגבוהה שהגיע אליה.

אחד מחבריו כתב: "מי שהכיר אותך ידע כמה פילוסופיית חיים היתה אצורה ב'באתי, ראיתי, כבשתי!'" - אימרה שאורי נהג להשתמש בה ואשר ביטאה היטב את דבקותו בכיבוש מטרות שהציב לעצמו, מרגע שאיתרו וקלטו אותן עינו ותבונתו הבוחנת.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

במשך חודשי ההכשרה רקם אורי חברויות ויחסים אישיים קרובים עם בני יחידתו. גם כשחזר ליחידה לאחר פציעתו, הוא הצטרף לקבוצת חיילים מאוד מגובשת, שלא הכיר ושקשה מאוד היה לחדור לתוכה. אך אורי, כפי שהעידו, "ישר נכנס לתוך החבר'ה, ומבלי שאף אחד שם לב, הוא היה אחד מאיתנו." חבריו סיפרו, כי מהיום הראשון שפגשו בו הרגישו שעומד מולם אדם שהוא חבר לכל החיים, שאפשר לסמוך עליו. חברו סיפר: "בהכשרה קראנו לו 'דוד סמואלוב' - זו דמות כזו שתמיד עוטפת ומחבקת אותך...מין דימוי כזה של מישהו שמגונן ומסוכך עליך, ורואים את זה בתמונות: אותנו ואת סמואלוב, מין מגן אנושי כזה לכולנו."

בהיותו חובב בישול, ולאחר שסיים בהצטיינות קורס ברמנים, ידע אורי לפנק את חבריו בכל מיני מטעמים שהכין גם בתנאי שדה ממוצרים בסיסיים של ההקצבה הצבאית.

נראה, כי להתחבבותו הרבה על אנשים תרמה העובדה שלמרות יכולותיו וכשרונו לא היתה בו טיפת התנשאות. היתה זו יכולתו האדירה למצוא את הטוב באנשים ולהקרין טוב בחזרה. היכולת לגלות את המעניין והמיוחד בכל אחד, אהבה אמיתית וכנה לבני אדם, אהבה שחזרה אליו מהולה בהערצה.

את התייחסותו הרצינית לדברים שעשה ידע תמיד לתבל בצחוק ובתעלולים, מלא דמיון ומקוריות.

אמר חבר: "אתה הדוגמה הכי טובה שהכרתי למושג 'איש אשכולות', שילוב מיוחד של חומר ורוח. מצד אחד שאפת לחיות את החיים הכי בסיסיים ופשוטים שאפשר... ומצד אחר עוררת עניין בכל שיח עם הידע הכללי האדיר שלך, תחומי העניין המגוונים שלך והסקרנות הטבעית שבך. יזכרו אותך כמי שמסתער כמו חיה אבל אוהב לקרוא ספרים. כמעט בכל נושא היתה לך דעה מגובשת. בבעיות או במחלוקות תמיד פנו אליך. למלה שלך היה משקל - כי סמואלוב אמר את זה."

למרות שבנות היו כרוכות אחריו, אהבתו הגדולה של אורי היתה נתונה לאנה חברתו, איתה למד בבית-הספר רנה קאסן. בטיול שנתי של כיתות י"ב הם הפכו לחברים, וכך נשארו באהבתם המיוחדת שלוש שנים וחצי, עד יום מותו של אורי.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ב-10.8.1998 הוזעק אורי ליחידתו ויצא למארב שנמשך יותר משלושה ימים בחום כבד באזור סוג'וד, אזור הררי, סלעי, סבך וקשה לתנועה. ביום שני 17.8.1998, בעת שהייתו במארב, מלאו לאורי עשרים ואחת.

חבר ליחידה שהיה עימו במארב סיפר: "...הוא שאל אותי: 'מה אתה אומר, יש איזה סיכוי שאני אצא ליום ההולדת שלי?' באמת הוא חיכה לרגע הזה ובסופו של דבר הוא לא הספיק לצאת כי התקפלנו יום אחרי המארב, אך עם כל זה שום 'שביזות' לא נראתה על הפנים שלו, אלא להיפך." לאחר יום מנוחה במוצב יצא אורי למארב שני. אותו חבר המשיך: "...שוב יצאנו לאותו מקום למארב. האקט האחרון היה אקט של שתיקה. הגענו להתחלה של תנועת יום איטית. לפני כן היינו בתוך הסבך, ישבנו וחכינו שהשחר יפציע, אני ואורי ממש צמודים אחד לשני, יושבים ושותקים כי זה בדרך למארב ואי-אפשר לדבר. זה היה יום עם לחות גבוהה, הלכנו עם הפק"לים הכבדים, הליכה של איזה 300 מטר שלקחה בערך 6 שעות... פתאום, זה היה הרבה יותר קשה מהפעם הקודמת... אחרי השתיקה הממושכת, כשישבנו בסבך וחכינו שיעלה האור, קרה מה שקרה."

בבוקרו של יום רביעי, כ"ז באב תשנ"ח (19.8.1998), יומיים לאחר יום הולדתו העשרים- ואחת, שלושה חודשים לפני שחרורו מהצבא, כאשר התקדם בתוך הסבך, עלה אורי על מטען ונהרג במקום.

אורי הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ואח.

בחוברת שהוציאה המשפחה להנצחת זכרו במלאות שנה לנפילתו, מצטיירת דמותו המיוחדת, על השובבות והעומק שבה. מפקד היחידה כתב: "לוחם וחבר לנשק, רע אמת, מנהיג מלידה, חכם בצורה לא-רגילה ושואף למצוינות. עם חיוך על פניו ידע לנסוך שקט וביטחון אצל חבריו ומפקדיו. רציני, בוגר ואהוב על חבריו. לא ניתן יהיה לשכוח את אורי לעולם."